

“Ένα κάθε μήνα.

Άγαπητοί μου ένοριτες,

Πρίν λίγες ημέρες διάβαζα **μία επιστολή ενός 13χρονου έφήβου**. Μοῦ έκανε έντύπωση τό ὕφος του, ή σεμνότητά του, ή έκφρασή του, ή γνώση τῆς έλληνικῆς γλώσσας, οί άνησυχίες του, τά ένδιαφέροντά του, οί προβληματισμοί του, άκόμη καί ή λεπτή κριτική του στά διάφορα κακῶς κείμενα τῆς έλλαδικῆς κοινωνίας.

“Ομως αυτό πού μου έδωσε τήν άφορμή νά αποτυπώσω στό χαρτί τίς παρακάτω σκέψεις μου, ἦταν μία καταπληκτική φράση του. Έγραφε: **«Όταν δώσεις στό παιδί περιβάλλον ζωῆς, άρνεῖται τά ὑποκατάστατα»**.

Πραγματικά, άγαπητοί μου, αυτό πού λείπει σήμερα, εἶναι τό περιβάλλον ζωῆς. Ζωῆς άληθινῆς. Ζωῆς πραγματικῆς. Ζωῆς εἰλικρινούς. Ἡ ζωή ή άληθινή έπαυσε νά ὑφίσταται, είτε μέσα στή μικρή κοινωνία τῆς οίκογένειας είτε στήν εὐρύτερη τοῦ χωριοῦ είτε τῆς πόλεως είτε τῆς παγκόσμιας.

Παντοῦ τριγύρω βλέπεις συντρίμια, πτώματα, βρωμιά. **Ποιά εἶναι ή άληθινή ζωή; Ἡ άληθινή ζωή εἶναι ὁ, τι πραγματικά άξίζει. Εἶναι οί διαχρονικές άξίες. Εἶναι ὁ άγιος Θεός καί ὁ λόγος του.**

Ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος πού έχει Ζωή καί Αὐτός πού μπορεῖ νά δώσει ζωή. Ὁ άνθρωπος ὁ ὁποῖος πλησιάζει στό Θεό καί προσκολλᾶται στό Θεό, έχει ζωή καί μάλιστα αἰώνια καί μακάρια. Ἄρα, ὅποιος από έδῶ, άπ’ αυτή τή ζωή, ζεῖ μέσα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τίς έντολές του, ζεῖ από έδῶ καί τώρα τήν αἰώνια ζωή.

Λέει ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστός: **«Ὁ Πατέρας πού μέ έστειλε, Αὐτός μοῦ έδωσε έντολή, τί νά πῶ καί πῶς νά μιλήσω. Ξέρω ὅτι, ή έντολή του εἶναι ζωή αἰώνια.»** (Ιω. ΙΒ΄ 50). Ὁ, τι, λοιπόν, μάς εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δηλαδή ὅλες οί έντολές του εἶναι Ζωή, καί δίνουν ζωή. Ὅποιος δέν άκολουθεῖ τίς έντολές τοῦ Χριστοῦ, εκείνος παύει νά ζεῖ. Εἶναι νεκρός.

Στήν έποχή μας μάς εἶπαν ὅτι, ὁ Θεός δέν ὑπάρχει.

Μάς εἶπαν ὅτι, τόν Θεό τόν κατασκευάσαμε έμεῖς οί άνθρωποι.

Μάς εἶπαν ὅτι, οί έντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι άξίες διαχρονικές.

Μάς διαστρέβλωσαν τά πάντα καί μάς εἶπαν τό άσπρο μαῦρο καί τό μαῦρο άσπρο.

Μάς ὑποσχέθηκαν έλευθερία καί χαρά καί ευημερία.

Θέλησαν νά κτίσουν έναν Παράδεισο χωρίς τόν Θεό καί τίς έντολές του.

Δυστυχῶς, έχουμε τό θλιβερό προνόμιο νά ζοῦμε αυτή τήν έμπειρία τῆς άπουσίας τοῦ Θεοῦ από τήν ζωή μας καί από τήν κοινωνία. Αὐτά τά ὁποῖα ζοῦμε σήμερα εἶναι ή άρχή τῆς άποσυνθέσεως, εἶναι ή άρχή τῆς άπουσίας τῆς Ζωῆς άπ’ τήν ζωή μας. Γι’ αυτό οί άνθρωποι, καί περισσότερο οί νέοι, ψάχνουν νά βροῦν κάτι σταθερό, κάτι τό ὑγιές, καί δέν τό βρίσκουν. Καί τότε προσφεύγουν στά ὑποκατάστατα τῶν άξιῶν. Έκεῖ ὅμως δέν βρίσκουν τήν πνευματική τελειότητα καί γι’ αυτό καταφεύγουν στήν ὕλιστική καί σαρκική άτέλεια καί φθορά.

Καί σ' αυτό, αγαπητοί μου, είμαστε υπεύθυνοι έμείς οι μεγαλύτεροι. Οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι κληρικοί, οι γείτονες, οι πάντες. Η άσυνέπειά μας, ή ύποκρισία μας και ή άδιαφορία μας, σκότωσαν τόν Θεό και τίς έντολές του. "Εσβησαν τίς άξίες, τά ιδανικά, τήν άληθινή ζωή. Τά παιδιά, οι νέοι δέν έφτιαξαν αυτόν τόν κόσμο. Γεννήθηκαν και μεγαλώνουν σ' αυτόν τόν κόσμο, πού έμείς μεταμορφώσαμε. Πέσαμε μέ τά μοϋτρα στήν άνεση, στή χλιδή, στή λαμογιά, στό κλέψιμο, στή νοθεία, στήν άδικία τών άδυνάτων, στήν έκμετάλλευση, στά τυχερά παιχνίδια. Άκολουθήσαμε πάθη καταστροφικά και άισχρά, μεθύσι, κάπνισμα, ναρκωτικά, πορνεία, μοιχεία, όμοφυλοφιλία...

Η τηλεόραση, μέ όλη τήν βρωμιά, τή βία, τήν άνηθικότητα, τό κουτσομπολιό, μέ τή σκανδαλοθηρία, τά ψέματα, τήν προβολή τών άχρήστων και άνωμάτων ανθρώπων, άθέων, μισελλήνων, μέ τήν άποσιώπηση ή τή μή προβολή ύγιών προτύπων, αυτή ή τηλεόραση δέν σταμάτησε νά έκπέμπει μέρα - νύχτα σέ όλα τά σπιτικά, χρόνια όλόκληρα, σ' αυτή τήν ξέφραγη χώρα, πού λέγεται Ελλάδα. Αυτή ή τηλεόραση έχει διαμορφώσει αυτήν τήν ξέφρενη κατάσταση.

Ένα παιδάκι, πού γεννιέται σ' αυτό τόν έρημο τόπο, πού δέν θυμίζει ούτε ήρωική, ούτε χριστιανική Ελλάδα, **πώς θά αναπτυχθεί; Πώς θά ζήσει; Πώς θά μεγαλουργήσει; Ποϋ θά δει τό άγιο, τό ήρωικό, τό κοινωνικό, τό έντιμο, τό δίκαιο, τό ήθικό, τό φυσιολογικό;**

Τά καημένα τά παιδιά! Άλλοίμονο σέ τί καιρούς και σέ ποιό τόπο βρέθηκαν νά ζήσουν!

Άν πραγματικά αγαπάμε τόν τόπο, τά παιδιά και τούς νέους μας, νά ξυπνήσουμε και νά αναλάβουμε δράση. **Άς ξανακάνουμε τήν κοινωνία ένα περιβάλλον ζωής, γιά νά μπορεί τό παιδί νά βρεί τό ύγειές, τό φυσικό, τό ώραίο.**

Νά βρεί ξανά τίς άληθινές άξίες, τά ύψηλά ιδανικά, τίς ζωντανές άλήθειες.

Νά βρεί τή σωστή οικογένεια, τούς σεμνούς γονείς, τούς εύσυνείδητους εκπαιδευτικούς, τούς εύσεβείς κληρικούς, τούς τίμιους έπαγγελματίες, τά δίκαια άφεντικά, τούς φίλεργους και φιλότιμους εργαζόμενους, τούς άξιους άρχοντες, τούς γιατρούς πού νά ενδιαφέρονται γιά τόν άνθρωπο, τούς δικαστικούς πού νά άποδίδουν τή δικαιοσύνη όπου πρέπει.

Πώς θά γίνει αυτό τό θαϋμα; **Τό θαϋμα θά γίνει όταν ό καθένας μας προσωπικώς και όλοι μαζί βάλουμε τόν Θεό και τό θέλημά του στή ζωή μας.** Τότε τό νεκρό θά ζωντανέψει, τό άσχημο θά όμορφύνει και τό στραβό θά ισιάζει. **Μόνο όταν αφήσουμε τόν Θεό νά εισέλθει στήν ζωή τής κοινωνίας, τότε ή κοινωνία θά γίνει ζωντανή και ώραία και έλκυστική.**

Άν δέν τό θέλουν οι πολλοί, αυτό μή μās άποθαρρύνει. **Ό καθένας βάζοντας τόν Θεό στή ζωή του, μπορεί νά δημιουργήσει γύρω του ένα πραγματικό περιβάλλον ζωής.** Καί αυτό είναι πολύ παρήγορο, γιά τούς νέους όδοιπόρους τής ζωής. Περπατώντας μέσα στήν έρημο της κοινωνίας, νά μπορούν νά βροϋν μία γλυκιά και δροσερή όαση. Νά βροϋν έναν πραγματικό άνθρωπο του Θεοϋ. Έναν εύεργέτη τής ανθρωπότητας.

Άς προσευχηθοϋμε στόν άγιο Τριαδικό Θεό, αγαπητοί μου ένορίτες, νά ύπάρξουν πολλές τέτοιες όάσεις μέσα στήν έρημη κοινωνία.

Τό εύχομαι μέ όλη μου τήν καρδιά

Ό πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου